

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 42.

Tiende Session.

23de Møde.

Mandagen den 9de Novbr.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at man med Billighed kunde forlange, at de ærede Medlemmer, som nu ved anden Behandling fremføre disse Indvendinger mod § 2, havde gjort deres Anskuelser gældende i Form af Forslag, saa at man kunde have seet, hvori det er, at Meningsforskjellen ligger mellem Lovforslaget og de ærede Medlemmer. Det turde jo være almindelig erkendt, at her er et Forhold, hvis Ordning er paatrængende nødvendig, og det forekommer mig at være en lidet heldig Maade at stille sig paa ligeoverfor en saadan Sag, at man kun møder den med Indsigelser, holdte i saa almindelige og ubestemte Udtryk som dem, der nu ere fremkomne fra den ærede sidste Taler. Som Forslaget fremkom fra Communalbestyrelsens Side, har jeg allerede antydet, at det i Formen forekom mig at stride imod, hvad der med Rette burde opstilles som Fordring til en Lov. Jeg er fuldkommen forvisset om, at Communalbestyrelsen ikke paa nogen uretfærdig Maade vilde have benyttet den Magt, som i Udkastet var indrømmet den; men det forekom mig dog, at der i flere Retninger maatte foretages en Forandring ved Affattelsen. Det er skeet med Hensyn til § 1 og § 2, ligesom det navnlig ogsaa er traadt klart frem derved — hvis jeg her tør nævne dette Punkt i Forbigaaende — at alle Beslutninger, som Communalbestyrelsen og Magistraten i denne Retning tager,

kunne indankes for Ministeriet til Prøvelse og Døjsførelse. Det er altsaa, mener jeg, aldeles nødvendigt, at de ærede Medlemmer selv maae anskueliggjøre, hvorledes de tænke sig faste Regler for de her foreliggende Forholds Ordning, ved hvilke man kunde undgaae at give Communalbestyrelsen en saadan Myndighed til at tage Beslutninger under Ministeriets Sanction som den, der er givet den i §§ 2 og 3. Ved en saadan nærmere Forelæggelse af de ærede Medlemmers Anskuelse vilde det vise sig, om der er nogen Meningsforskjel, og hvori denne i saa Fald bestaaer; men jeg synes, at det er en særdeles uheldig Maade at møde et Forslag paa, til samme Tid, som man erkjender, at der er paatrængende Dpfordring til at søge at faae disse Forhold ordnede, at sige, at det seer ud som Beletringstilstand. Det er et Billede, som i Virkeligheden betyder overordentlig lidt. Spørgsmaalet er jo: er der lagt for megen Magt i Communalbestyrelsens Haand? Hvorledes kan den begrænses? paa hvilken Maade skal man bedst gaae frem for at træffe de rette Grændser, naaar man skal komme nogen Vej? Det er let at sige: vi ere komne for tidlig, og altsaa maae vi blive, hvor vi ere, naar vi ikke kunne komme nogen Vej. Men det kan jo dog ikke være Meningen, at fordi der ikke tidligere er gjort Noget — det er forøvrigt det Spørgsmaal, om der tidligere kunde være gjort Noget, men det er i alt Fald et Factum, at der ikke er skeet Noget — saa er alt det Bidrag, man vil give til denne Sags Ordning, en Tale om Beletringstilstand. Det synes mig ikke heldigt. Naar Bestemmelserne navnlig i §§ 2 og 3 foreses som færdt vilkaarlige, saa maa jeg dog